

(Provster) staae andre, der ved at udføre Arbejdet i større Kredse bringe Overensstemmelse ind i Fremgangsmaaden, som iøvrigt naturligtvis maa gaae ud fra det antydede Hovedsynspunkt og Hovedformaal. Medundertegnede Skeel, der er aldeles enig med de fire Medlemmer om Nedsættelsen af saadanne Commissioner, troer, at der i Lovens bør findes en Udtalelse, der ikke efterlader Tvivl med Hensyn til det tilsigtede Formaal og som kunde gaae over i Ministeriets Instrux for Commissionerne. Ved at kræve Bortarbejfsning med en ikke ringe Kanon i Byg og saavel Arveskifteafgiftens som den imellem hvert Stifts Midler indbetalte Capitals Forbliven ved Kaldet (i Modsetning til Indbetaling i Lønningsfonden, end lige Statskassen), to Betingelser, uden hvilke vi vilde frasælde hele Forslaget, have vi baade villet tillæse Kaldene. Noget af Produktets stigende Værdi og forhindre en betænkkelig Opbygning af en stor Capitalmasse. Kun hvad der afhænder af Præstekaldenes Skov- og Moselodder, af hvilke de første nu i det Hele neppe blive særdeles vel behandlede eller benyttede, maa bortfælges til Eiendom. For at undgå den forværrelige Indflydelse, som uheldige Conjuncturer i Almindelighed eller særlige locale Forhold kunde have, naar den fra Præstegaarden afstillede Jord nødvendig strax skulde bortarbejstes, foreslaaes der givet Ministeriet Bemyndigelse til at udsætte Bortarbejfsningen noget. De øvrige i Paragraphen optagne Bestemmelser synes ikke at trænge til særlig Motivering. Efter Lovens hele Tendens maa Tilskuddet omordnes, efterat en væsentlig Indtægtskilde er forandret. Naar fast Sædavgift eller Capitalrente træder istedenfor usikker Indtægt, bortfalder forsaavidt Grunden til Nedsættelse af Hjemmeindtægten med $\frac{1}{3}$. At det strax vil være forbundet med Udgift at indrette Præstegaardenes Bygninger (med behørig Indhegning o. s. v.) efter et lidet Udsbrud istedenfor et maassée temmelig stort, medens de Bygninger, der blive overflødige, oftest ikke ville indbringe synderligt, er klart, og det tør ikke skjules, at der vil hengaae længere Tid, inden der for de store, om end paa mange Steder daarlige og lidet bekvemme Præstegaarde igennem en ikke

hyggelig Overgangstilstand komme mindre, men bekvemme og for de kirkelige Embedsmænd sømmelige Vaaningshuse med mindre Tilleg af Udhus. Det med denne Paragraph i Forbindelse satte Forslag om Ophævelsen af Retten til Høstbøge, hvilket hele Udvalget billigere, er fremkaldt ved Erkendelsen af denne af Befolkningen med Ugunst ansete. Ydelses ringe Betydning baade i og for sig og derved, at mange, maassée de fleste, Præster enten slet ikke benytte Retten eller give fuldt Bederlag for Høstbøgen. Vi overseer, idet vi stille dette Forslag til en ny Paragraph, ikke, at der derimod kan reises Indvendinger, der fra visse Sider ogsaa gjøre Indtryk paa flere af os. Usikkerheden ved Capitaler, der sættes istedenfor Jordeiendom, have vi søgt at formindste, men kunne ikke fjerne den ganske. Vi kunne heller ikke nægte, at Agerjord sandsynligtvis vil stige i Værdi i et Forhold, der ikke holdes i Ligevægt ved den stigende Værdi af en fastsat Brøkdæel af Sædudbyttet (Arveskifteafgiften); men herimod sætte vi det Tab, der ved den nuværende Benyttelsesmaade forud for Stigningen lides; hvorvidt der under Forudsætning af gunstig Afhændelse kunde findes Midler og Maade til at sørge for en lidet stadig Capitaltilvæxt, skulle vi ikke undersøge. At Præstens hele Stilling og Virksomhed skulde lide, eller hans Omgivelser og Liv varigen blive mindre hyggelige ved, at han ophørte paa en Maade at være Gaardmand, troe vi ikke.

Medundertegnede F. Nielsen maa paa det meest Afgjorte erklære sig mod de Bestræbelser, der gaae ud paa at indskrænke Præstegaardene til Boelssteder og indbringe, hvad der indkommer ved Bortsalg eller Bortarbejfsning af Størstedelen af deres Jordtilliggende, i Lønningsfonden eller endog i Statskassen. Han seer deri en Krænkelte af Sognekaldenes ved Aarhundreders Hævd og ved Danske Lov bekræftede Ret til Besiddelse af disse Eiendomme; han anseer en saa stærk Indskrænkning af Sognekaldenes faste Eiendomme som i høi Grad farlig for Kirkens Vel, da disse faste Eiendomme med deres stigende Værdi mulig i Tiden kunne blive det vigtigste Middel til Præsternes Underhold; han betragter det som en national-